

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XXVI. Residentia in propriis Diœcesibus Episcopis Hiberniæ inculcatur. 15.
Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

qui sub Antifitibus five hæresis labe infectis, five in schismatis pertinacia obstinatis, per vastissimas inferioris superiorique Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antifitem, a quo in iis, quæ ad Deum sunt, & ad æternam suarum Animarum salutem in Orthodoxæ Fidei unione procurandam conducunt, saluberrime insistantur, opportune confirmantur, & sapienter regantur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum consilio, Te, Venerabilis Frater, quem, sicut iustus Noë ab aquarum inundatione, & Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuæ Antifitum erroribus immunem, ac liberum esse in Domino gratulamur, super omnibus, & singulis Christianis Ritus Coptici, tam in superiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Præsulem, ad nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum, & quousque Pastorum Princeps Jesus Christus alios animarum Pastores tui similes ad ovile suum ibidem regendum dare dignetur, Apostolica auctoritate Nostra, quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus, constituimus.

§. 3. Jurisdictionem verò super iisdem Christianis fidelibus a Te exerceri volumus, & mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipsis Cardinalibus Congregationis Propagandæ Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus præscriptas accepisti.

§. 4. Enterè igitur, Venerabilis Frater, Sacerdotale ministerium tuum ea, qua decet, sollicitudine, pietate, fortitudine, caritate, & orthodoxæ Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Cælo propositam consequi merearis; ad cuius auspiciam, & pignus, Fraternalitatis Tuæ Apostolicæ Benedictionem peramanter impercimus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 4. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Pontifex, de Consilio &c. eorum curam interim demandat Episcopo Hierosolymitano ejusdem Ritus, quem laudibus prosequitur.

Cum facultatibus specialiter ipsi significantibus.

Adhortatio ad eundem Episcopum.

Data die 4. Aug. 1741.

XXVI. Residentia in propriis Diocæsi-bus Episcopis Hiberniæ inculcatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Episcopis Regni Hiberniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, & improbat negligentiam Episcoporum non residentium.

GRAVE, & permolestum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniæ Episcopos adeo muneris sui, & animarum curæ sibi commissarum esse oblitos, ut alter, ex quo jampridem Episcopale regimen suscepit, nunquam hæctenus in Diocesi resederit, alter, tractato vix cum ovibus suis mense, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragravit, nonnulli verò semel in anno æstivo tempore, paucis quidem diebus, quasi relaxandi animi causa, ad Ecclesiam sibi traditam accedere consueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare satis non possumus. Quid enim aliud ex tam absurda Episcoporum absentia cogitare possumus, nisi certam Populorum calamitatem, æternamque animarum perniciem? Experientia quippe didicimus, & oculis propè Nostri vidimus in ipsa Italia Ecclesiasticam disciplinam, pietatem, & mores in deterius ire, si quando Episcopum à Sede sua diutius abesse contigerit; quamquam in Italia non desint & Parochi vigilantes, &

Ecclesiastici plurimi docti, ac probi tam sæculares, quam Regulares, imò & Vicarius probitate vitæ, scientia, usque Ecclesiasticarum rerum valdè peritus, qui absentis Episcopi partes pro viribus expleat. Quid verò sperandum, aut quid mali non metuendum, ubi summa Ecclesiasticorum paucitas, ubi Catholici inter Hæreticos versari debent, & ab ipsis Magistratibus sæpè Religionis causa vexari solent?

§. 1. Non est autem, cur Nos in præsens novas leges, aut pœnas, ad coercendam ejusmodi licentiam, statuamus; cum dubitare minime possumus, Vos non ignorare, quam graviter, stricteque per Sacros Canones, Apostolicasque Constitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Episcopis injungatur in Ecclesiis suis residere, & Oves sibi creditas nullo unquam tempore extra summam necessitatem deserere. Quæ de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum nonnullos ex Vobis admonitos fuisse certò scimus. Cui sanè residendi debito satis nequaquam faciunt, qui per alium à se substitutum, seu Vicarium, Ecclesiam regunt, nisi fortè ad breve tempus, & gravi de causa id fieret.

§. 2. Neque verò opus esse censemus, Viros doctos, & sacrarum literarum apprime callentes, quales Vos estis, docere de differentia residentium, quam materialem, & formalem vocant. Quis enim Vestrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Episcopum materiali modo in Ecclesia sua residere, cum neque Verbum Dei voce, & exemplo disseminat, neque à semita justitiæ desistentes revocat, neque præcitantibus opem, & auxilium defert, neque demum adversus Lupos rapaces, qui in vestimentis ovium sæpè intrant ovile, ut rapiant, & mactent, sedulo invigilat, fortiterque se opponit? In qua sanè vigilantia, ac Pastoralis sollicitudine potissimum sita est vera, & formalis residendi ratio. Alloquimur profectò Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum scientissimos, qui probe intelligitis, curam, & salutem animarum opus esse Divinum, & onus Angelicis, ut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas pascere: quarum de manibus vestris sanguinem Summus Pastor aliquando requirit, si quæ fortè vitio, aut negligentia vestra perierit. Neque enim se quisquam excusatione tuebitur, quod illa se inficio, aut absente, substituti alicujus, aut Vicarii oscitantia aberraverint. Unicuique enim vestrum singulatim ab Oraculo Divino districte denunciatur: Attendite Vobis, & universo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Vobis igitur, non alteri, pascendi oves præceptum datum est: Vobismet ipsis spiritualis animarum salus innititur, & Vos illam suscepistis, de ipsis rationem reddituri. Proinde Vobis non immeritò tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, & omnis eorum, qui ignorant, & errant, miseranda perniciës.

§. 3. Nos itaque hæc omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, & per amatissima Jesu Christi viscera, cujus vices in terris, licet immerentes, gerimus, obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quæ Fidei vestræ traditæ sunt, miseratione moti, malis hisce tempestivè occurratis; habentes præ oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiæ præsent, & Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, & quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate pleni, & de animarum salute, ultra quam dici possit, solliciti, Hiberniam Catholicæ fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, & religione florentissimam effecerant.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium,

Ecclesiasticas leges super residentia innuit.

Quæ sit residentia materialis, & formalis.

Muneris Episcopalis gravitas, & periculum.

Adhortatio ad Episcopos ab exemplis Prædecessorum.

De S. Patritio.

ANNO
1741.

Hiberniæ Apostolum nuncupatum; quem Sanctus Cælestinus Prædecessor Noster ad Vos misit: cuius Apostolica Legationis, & prædicationis uberrimus fructus exitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix; mox Sanctorum Insula diceretur, & esset.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, & Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Prædecessore Nostro constitutum, cuius ingens animarum studium à Sancto Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Sicut Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc asperè, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat. . . . Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus sæpius percurrerat; ibat, & erogabat vel ingratas celestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, & in hoc se Virum Apostolicum probans: hæc S. Bernardus.*

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublinen.

§. 6. Sed & sinceriora percurrere S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Prædecessor Noster in Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Prædecessor Noster solemnè ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quæ, quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniæ.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolæ modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quò facilius in memoriam revocetis, quæ fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quæ, quantaque dignitatis Episcopalis sollicitudo, quæ quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, & obtestamur.

Invalidis suadet, ut Coadjutores petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternæ hujus admonitionis officio, quam conscientia vestra stimulis excitati, in Diocesis vestris in posterum resideatis, & gravissimum pascendi oves debitum seriò, accuratèque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectoris ætatis, aut agræ valetudinis impedimento, se Pastoralis muneris revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari à Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno affectu Vobis impertimur.

Dat. die 15. Aug. 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 15. Aug. 1741. Pontificatus Nostri Anno Primo.

XXVII.

Declaratur Unicam comeestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiare causas permittitur usus carni, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Litteræ Apostolicæ pro observantia

IN suprema Universalis Ecclesiæ procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem

Divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei assertores, sic etiam Ecclesiastica disciplina custodes, ac vindices constituti; Quadragesimale præsertim Jejunium, quod inter præcipua orthodoxæ disciplina capita semper, & ubique ab ipso Ecclesiæ exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, & in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die xxx. proximè elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, & optatum Apostolicæ nostræ sollicitudinis angorem levamen, & salutare abolendæ sacratissimi Jejunii corruptelæ remedium deesset. Quoniam autem paternæ Pontificæ caritatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum à Junio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex Apostolica benignitate censuimus, ita inter cetera præscripsimus Unicam Comeestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas.

ANNO
1741.
Jejunii jam emanata.

Quæstio exorta super carum sensu.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod non defuerint, qui, per humanas, & hominibus à Christiana poenitentia abhorrentibus duntaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadent, unicam potissimum Comeestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio dispensatur.

Declaratur.

§. 2. Quam sane persuasionem à sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellemus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, & periculosa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri necessario exigat, in Quadragesimæ, aliisque anni Temporibus, & diebus, quibus carni, ovorum, & lactiniorum usus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comeestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas, tenore presentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christianis fidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesimæ, aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expressè præscribimus, atque præcipimus.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 3. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestre curæ commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longè gravissimam, de observando, sustinendoque Jejunio purificandis animis corporibusque salutari. In spem igitur illos erigite cælestium præmiorum, quibus assequendis non sunt condignæ passionis hujus temporis; immo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicæ abstinentiæ nostræ incommodum, magnum gloriæ pondus operatur in Cælis. Ab omnibus se abstinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianæ militiæ milites, refugientes à consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus

propositam